

ת"ד 3354/08/17 - מדינת ישראל נגד נאסרה כמלאת

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 3354-08-17 מדינת ישראל נ' כמלאת
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י לשכת תביעות תנועה נגב

המאשימה

נגד

נאסרה כמלאת

ע"י ב"כ עו"ד דוד אביטן

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח החלטתי אני מודיע כי החלטתי לקבל את טענת "אין להשיב לאשמה" אותה טענה ההגנה ולכן אני מחליט לזכות את הנאשמת מכל האישומים שיוחסו לה.

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בו יוחסו לנאשמת עבירות של גרימת תאונת דרכים בשל אי שמירת רווח, נהיגה בחוסר זהירות, ועזיבת מקום תאונה ללא השארת פרטים על כל מגוון החלופות של תקנה 144 בתקנות התעבורה.

אין חולק כי הנאשמת היא בעלת הרכב אשר היה מעורב בתאונה נשוא פרשה זו.

הנאשמת כפרה באישומים שיוחסו לה וטענה למן הרגע הראשון כי רכבה נגנב ואין לה כל מידע מי ביצע את העבירות שיוחסו לה.

לטענת הנאשמת בבקר שלאחר התרחשות התאונה גילתה כי רכבה שחנה דרך קבע ליד ביתה נגנב ומיד היא נגשה למשטרת רהט כדי לדווח על הגניבה.

ממשטרת רהט היא נשלחה למשטרת באר שבע, שם צוידה בפתקה המפנה אותה ללשכת בוחני נגב. עת הגיעה ללשכת הבוחנים, לא קיבלו ממנה תלונה על גניבת הרכב ובמקומה היא נחקרה שכן רכבה היה מעורב בתאונה המתוארת בכתב האישום.

ב"כ הנאשמת הסכים להגשת כל חומרי החקירה אותם אספה המשטרה וויתר על חקירתם הנגדית של כל עדי התביעה

זולת בוחן התנועה.

בוחן התנועה שי ביטון אישר את טענת הנאשמת לפיה היא אכן הגיעה מיוזמתה לתחנת רהט כדי להגיש תלונה על גניבת הרכב, נשלחה לתחנת באר-שבע (באשר לנתון זה לא היה בטוח) ומשם הגיעה עם פתקית (שלא נתפסה כראייה) אליו ומסרה עדותה בפניו.

במהלך חקירתו הנגדית אישר בוחן התנועה את הפרטים הבאים:

הנאשמת לא נחקרה על ידו מעולם כחשודה.

דבריו המדויקים היו: "אני לא אומר שהיא הייתה חשודה. למה היא עומדת למשפט אני לא יודע. כל התיק הזה לא רשמתי פעם אחת שהיא נהגה באוטו, היא בטוח לא נהגה כי גם העד שדיברתי איתו טען שהוא הגיע אחרי שהתאונה התרחשה ואז הוא ראה שיוצא מהרכב נהג גבר שיוצא מהרכב ובורח. לכן היא בטוח לא נהגה."

זו מסקנתו של בוחן התנועה המשטרתי באירוע זה.

אף שכרית האויר ברכב נפתחה בזמן התאונה ויותר מסביר כי ממצאי DNA היו בכרית זו, החליטה המשטרה שלא לבדוק פריט זה שהיה ברשותה ואין בידי התביעה כל נתוני בדיקת DNA בפרשה זו.

אף שהנאשמת אישרה כי נהגה להשאיר מפתח של הרכב מתחת לשטיח הרכב וכי רק היא ידעה נתון זה, לא בדקה המשטרה האם מתחת לשטיח הרכב נותר מפתח לאחר שמידע זה נמסר לה על ידי הנאשמת ולאחר שהרכב אשר היה מעורב בתאונה נתפס על ידה לאחר שהנהג ברח מהזירה.

הנהג אשר נפגע באירוע (נהג הרכב המעורב - יעקב גלזמן) העיד כי לא ראה את נהג הרכב המעורב אך נהג אחר שעצר וסייע לו ולאשתו מסר לו כי ראה את נהג (ולא נהגת) הרכב האחר כאשר הוא נמלט מהמקום. (עדות הוגשה במסמך ת/1)

גם אשת הנהג המעורב (גב' רימה גלזמן) מסרה עדות זוהי לעדות בעלה ובכלל זה עדות לפיה הנהג שעצר לסייע ידע לספר כי ראה נהג הנמלט מהמקום. (ת/8)

אותו נהג שעצר וסייע לזוג הנפגע לא העיד, לא אותר על ידי המשטרה ואין בתיק החקירה ראיה ישירה שלו.

בחינת מכלול הראיות לעיל מוביל למצב בו זולת בעלות הנאשמת ברכב אין ולו בדל ראיה הקושר אותה לחשד של נהיגה ברכב בזמן התאונה או הימצאות שלה בזירת התאונה עת זו התרחשה.

לא בוצע איכון מכשיר הטלפון של הנאשמת בזמן האירוע, לא אותר האדם היחיד אשר ראה את הנמלטים מהרכב עמוד 2

הפוגע (רכבה של הנאשמת), המעורבים בתאונה מסרו כי לפי תיאורו של אותו אדם המדובר בנהג ולא בנהגת, בוחן המשטרה החליט שלא לבצע בדיקת DNA לכרית האויר ברכב הפוגע, ובסופו של יום הגיע למסקנה לפיה לא הנאשמת היא שנהגה ברכב.

בהתאם לחוק, אחריותו של אדם לעבירת תעבורה המתרחשת עם רכבו (כאשר בבעל הרכב עסקינן), אינה אחריות מוחלטת:

סעיף 27ב בפקודת התעבורה קובע מפורשות:

" (א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי הענין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנה כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו."

הנאשמת טענה בפני משטרת ישראל למן הרגע הראשון, ומיוזמתה, כי רכבה נגנב ובכך נלקח ממנה ללא ידיעתה וללא הסכמתה.

בוחן המשטרה קיבל את טענת הנאשמת לפיה לא היא אשר נהגה ברכב בזמן התאונה.

אין כל ראייה בתיק החקירה הסותרת את טענת הנאשמת לפיה רכבה נגנב ממנה ואין לה כל מידע מי נהג ברכב זה בזמן התאונה.

משטרת ישראל לא ביצעה כל חקירה ממשית לאיתור נהג הרכב בזמן התאונה (לא בדיקת איכון, לא בדיקת DNA לכרית האויר ברכב, לא בדיקות ט.א בתוך הרכב, לא איתור עד הראייה אשר ראה לכאורה את הנהג הנמלט).

מכל האמור לעיל, אין אני מוצא כל הצדקה כי הנאשמת תשיב לאישום בפרשה זו שכן אין כל בדל ראייה כנגדה הסותרת את טענתה לפיה רכבה אכן נגנב.

אני מקבל את טענת "אין להשיב לאשמה" של הנאשמת.

אני מזכה את הנאשמת מהאישומים שיוחסו לה בפרשה זו.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ט, 11 נובמבר 2018, במעמד הצדדים

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©